# ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá rozšírená komora)
z 31. mája 2006 *

Vo veci T-354/99,

**Kuwait Petroleum (Nederland) BV,** so sídlom v Rotterdame (Holandsko), v zastúpení: P. Mathijsen, advokát,

žalobca,

ktorého v konaní podporuje:

**Holandské kráľovstvo,** v zastúpení: pôvodne M. Fierstra, neskôr H. Sevenster, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: holandčina.

proti

**Komisii Európskych spoločenstiev,** v zastúpení: pôvodne G. Rozet a H. Speyart, neskôr G. Rozet a H. van Vliet, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie 1999/705/ES z 20. júla 1999 týkajúceho sa štátnej pomoci Holandska v prospech 633 holandských čerpacích staníc umiestených v blízkosti nemeckej hranice (Ú. v. ES L 280, s. 87),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia A. W. H. Meij, N. J. Forwood, I. Pelikánová a S. S. Papasavvas,
tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. novembra 2005,

vyhlásil tento

## Rozsudok

### Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Od 1. júla 1997 sa spotrebné dane na benzín, naftu a tekutý plyn v Holandsku zvýšili o 0,11 NLG, 0,05 NLG a 0,08 NLG na liter. Keďže si bol holandský zákonodarca vedomý toho, že toto zvýšenie bude mať nepriaznivé následky pre holandských prevádzkovateľov čerpacích staníc umiestnených najmä pozdĺž nemeckej hranice, stanovil v článku VII Wet tot wijziging van enkele belastingwetten c.a. (zákona o zmene niektorých daňových zákonov, Stbl. 1996, s. 654) z 20. decembra 1996 možnosť prijať dočasné opatrenia, aby sa v pohraničnom pásme znížil rozdiel medzi sadzbou spotrebnej dane vyplývajúcej z uvedeného zvýšenia a spotrebnými daňami na ľahké oleje v Nemecku.

2 Holandské kráľovstvo tak prijalo 21. júla 1997 Tijdelijke regeling subsidie tankstations grensstreek Duitsland (dočasnú úpravu o dotáciách čerpacím staniciam umiestneným v blízkosti nemeckej hranice, Stcrt. 1997, s. 138), zmenenú ministerským dekrétom z 15. decembra 1997 (Stcrt. 1997, s. 241, ďalej len „dočasná úprava"). Táto úprava, ktorá nadobudla účinnosť retroaktívne k 1. júlu 1997, stanovila poskytnutie dotácie vo výške 0,10 NLG na liter benzínu v prospech prevádzkovateľov umiestnených v pásme do 10 km od hranice medzi Holandskom a Nemeckom a 0,05 NLG na liter benzínu v prospech prevádzkovateľov umiestnených v pásme od 10 do 20 km od tejto hranice.

3 Na dodržanie kritérií oznámenia Komisie 96/C 68/06 týkajúcej sa štátnej pomoci *de minimis* [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 68, 1996, s. 9, ďalej len „oznámenie *de minimis*"), dočasná úprava stanovila hranicu dotácií zodpovedajúcu v priebehu troch rokov (od 1. júla 1997 do 30. júna 2000 vrátane) 100 000 ecu, teda hranicu stanovenú v oznámení. Okrem toho pomoc stanovená dočasnou úpravou bola pomocou na žiadateľa, čím sa rozumie každá fyzická alebo právnická osoba, na ktorej účet a riziko sa prevádzkuje jedna alebo viacero čerpacích staníc, ako aj ich právni nástupcovia.

4 Holandská vláda neskôr navrhla zmenu dočasnej úpravy, ktorej predmetom bolo stanovenie dotácií nie na žiadateľa, ale na čerpaciu stanicu.

5 Keďže sa holandská vláda chcela uistiť o platnosti návrhu zmeny dočasnej úpravy so zreteľom na oznámenie *de minimis*, listom zo 14. augusta 1997 informovala Komisiu o tomto návrhu s upresnením, že „v prípade, že Komisia bude toho názoru, že [navrhnutá] schéma sa musí oznámiť v súlade s článkom 88 ods. 3 ES, holandská vláda žiada, aby sa tento list považoval za takéto oznámenie".

6 Keďže sa Komisia po výmene niekoľkých listov s holandskými orgánmi obávala, že dočasná úprava a návrh jej zmeny nemôžu zabrániť kumulácii pomoci, čo zakazuje oznámenie *de minimis*, rozhodla sa v júni 1998 začať konanie podľa článku 88 ods. 2 ES (Ú. v. ES C 307, 1998, s. 10, ďalej len „oznámenie o začatí konania").

7 Na začiatku tohto konania Komisia prijala rozhodnutie 1999/705/ES z 20. júla 1999 týkajúce sa štátnej pomoci Holandska v prospech 633 holandských čerpacích staníc umiestnených v blízkosti nemeckej hranice (Ú. v. ES L 280, s. 87, ďalej len „napadnuté rozhodnutie"), v ktorom rozhodla, že časť spornej pomoci bola nezlučiteľná so spoločným trhom a že druhá časť spadala pod pravidlo *de minimis*.

8 V napadnutom rozhodnutí Komisia klasifikovala čerpacie stanice do šiestich kategórií:

— kategória obchodník/vlastník („dealer-owned/dealer-operated", ďalej len „Do/Do"), kde obchodník je vlastníkom čerpacej stanice, ktorú prevádzkuje na vlastné riziko, pričom je s ropnou spoločnosťou viazaný výhradnou kúpnou zmluvou, ktorá neobsahuje doložku o správe ceny,

— kategória obchodník/nájomca („company-owned/dealer operated", ďalej len „Co/Do"), pričom obchodník je nájomcom čerpacej stanice, ktorú prevádzkuje na vlastné riziko, pričom je ako nájomca s ropnou spoločnosťou viazaný výhradnou kúpnou zmluvou, ktorá neobsahuje doložku o správe ceny,

— kategória čerpacích staníc, o ktorých holandské orgány neposkytli informácie alebo oznámili len čiastočné informácie,

— kategória zamestnancov („company owned/company operated", ďalej len „Co/Co"), kde čerpaciu stanicu prevádzkujú zamestnanci alebo dcérske spoločnosti ropnej spoločnosti, ktorí nenesú riziko prevádzky a nemôžu slobodne zvoliť svojich dodávateľov; Komisia rozdelila túto kategóriu do dvoch podkategórií:

podkategória čerpacích staníc „pravých" Co/Co, kde čerpaciu stanicu vlastní a prevádzkuje ropná spoločnosť, a podkategória čerpacích staníc *„de facto"* Co/Co, kde ten istý prevádzkovateľ podáva niekoľkokrát žiadosť o štátnu pomoc a je uvedený viackrát v zozname príjemcov,

— kategória čerpacích staníc Do/Do viazaná doložkou o správe ceny, podľa ktorej ropná spoločnosť môže prípadne niesť časť cenovej zľavy, ktorú na pumpe poskytol prevádzkovateľ, a napokon

— kategória čerpacích staníc Co/Do viazaná doložkou o správe ceny.

9 Pokiaľ ide o prvé dve kategórie, Komisia bola toho názoru, že nehrozila kumulácia, a usúdila, že pravidlo *de minimis* bolo uplatniteľné (článok 1 napadnutého rozhodnutia).

10 Pokiaľ ide o tretiu kategóriu, Komisia bola toho názoru, že kumuláciu zakázanej pomoci nemožno vylúčiť. Pomoc poskytnutá predmetným čerpacím staniciam bola preto podľa nej nezlučiteľná so spoločným trhom a s fungovaním Dohody o Európskom hospodárskom priestore (EHP), pretože mohla presiahnuť 100 000 eur na jedného príjemcu počas troch rokov [článok 2 prvý pododsek písm. a) napadnutého rozhodnutia].

11 Pokiaľ ide o štvrtú kategóriu, Komisia bola toho názoru, že nemožno tiež vylúčiť, že sa poskytne pomoc nezlučiteľná so spoločným trhom a s fungovaním Dohody EHP v prospech spoločností, ktoré vlastnili a prevádzkovali viaceré čerpacie stanice, pretože vzhľadom na kumuláciu mohla pomoc presiahnuť 100 000 eur na jedného

príjemcu počas troch rokov [článok 2 prvý pododsek písm. b) napadnutého rozhodnutia].

12 Pokiaľ ide o posledné dve kategórie, Komisia bola toho názoru, že za rovnakých podmienok takisto existovalo riziko kumulácie pomoci v prospech dotknutých ropných spoločností. Podľa nej mal poskytovateľ prospech úplne alebo sčasti z pomoci priznanej prevádzkovateľom, pretože tí sa nemohli odvolať na doložku o správe ceny alebo tak mohli urobiť len v obmedzenej miere [článok 2 prvý pododsek písm. c) a d) a článok 2 druhý pododsek napadnutého rozhodnutia].

13 Komisia sa domnievala, že opatrenia nespadajúce pod pravidlo *de minimis*, ktoré prijala holandská vláda, predstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES (odôvodnenia č. 88 až 93 napadnutého rozhodnutia) a že táto pomoc nespadá pod výnimky uvedené v článku 87 ods. 2 a 3 ES (odôvodnenia č. 94 až 102 napadnutého rozhodnutia). V dôsledku toho vyhlásila túto pomoc za nezlučiteľnú so spoločným trhom (článok 2 napadnutého rozhodnutia) a nariadila jej vymáhanie (článok 3 napadnutého rozhodnutia).

14 V prílohe napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla zoznam 769 žiadateľov o dotáciu podľa dočasnej úpravy a ku každému z nich prípadne aj meno ropnej spoločnosti pod názvom „ropná spoločnosť/licenčná zmluva o použití ochrannej známky“ a meno ropnej spoločnosti pod názvom „ropná spoločnosť/skupina“. Meno žalobcu je uvedené pod oboma názvami v prípade 16 čerpacích staníc.

15 Listom zo 6. októbra 1999 holandské ministerstvo financií zaslalo žalobcovi zoznam trinástich zo šestnástich čerpacích staníc, pri ktorých bolo dvakrát uvedené „Q8“ v prílohe napadnutého rozhodnutia, ako aj výšku dotácií, ktoré získala každá z týchto

trinástich čerpacích staníc na základe dočasnej úpravy, s upresnením, že tieto „údaje [boli] dostatočné na to, aby [žalobcovi] poskytli prehľad dôsledkov [napadnutého] rozhodnutia, ktoré sa ho týkali. V napadnutom rozhodnutí dve z týchto čerpacích staníc, identifikované pod číslami 333 a 347, sú zaradené do kategórie *de facto* Co/Co [článok 2 písm. b) tretí pododsek], štyri čerpacie stanice identifikované pod číslami 419, 454, 459 a 483 Do/Do s doložkou o správe ceny [článok 2 písm. c)] a sedem čerpacích staníc identifikovaných pod číslami 127, 211, 230, 271, 387, 494 a 519 sú zaradené do kategórie Co/Do s doložkou o správe ceny [článok 2 písm. d)].

## Konanie a návrhy účastníkov konania

16 V čase od 20. septembra 1999 do 19. januára 2000 bolo na Súd prvého stupňa podaných 74 žalôb proti napadnutému rozhodnutiu.

17 Dňa 9. októbra 1999 podalo Holandské kráľovstvo na Súdny dvor žalobu proti napadnutému rozhodnutiu, zapísanú pod číslom C-382/99.

18 Žalobca podal túto žalobu návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 10. decembra 1999 proti napadnutému rozhodnutiu, ktorého znalosť v plnom rozsahu nadobudol až 6. októbra 1999.

19 Uznesením z 9. marca 2000 predseda prvej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa prerušil po vypočutí účastníkov konania konanie v prejednávanej veci v súlade s článkom 77 písm. a) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa v očakávaní rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-382/99.

20 Dňa 13. júna 2002 vydal Súdny dvor rozsudok Holandsko/Komisia vo veci C-382/99 (Zb. s. I-5163), ktorým zamietol žalobu. V nadväznosti na to sa pokračovalo v konaní v prejednávanej veci.

21 Na výzvu Súdu prvého stupňa žalobca predložil svoje pripomienky k dôsledkom, ktoré pre prejednávanú vec vyplývajú z rozsudku Holandsko/Komisia, už citovaného v bode 20 vyššie.

22 Keďže sa od nového súdneho roka zmenilo zloženie komôr Súdu prvého stupňa, sudca spravodajca bol pridelený do druhej rozšírenej komory, ktorej bola z tohto dôvodu pridelená táto vec.

23 Po vypočutí účastníkov konania predseda druhej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa pripustil uznesením z 25. septembra 2003 vstup Holandského kráľovstva do konania na podporu žalobcu.

24 Listom z 20. februára 2003 informovala Komisia Súd prvého stupňa o situácii týkajúcej sa vymáhania predmetnej pomoci. Z tohto listu vyplýva, že pokiaľ ide o ropné spoločnosti, holandské orgány so súhlasom Komisie stanovili všeobecný

spôsob výpočtu výšky dotácií, ktoré sa majú vrátiť. Bolo na týchto spoločnostiach, aby predložili svoje pripomienky k tomuto spôsobu výpočtu.

25 Na výzvu Súdu prvého stupňa žalobca predložil listom z 27. augusta 2003 svoje pripomienky týkajúce sa listu Komisie z 20. februára 2003.

26 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (druhá rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

27 Prednesy a odpovede účastníkov konania na otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté počas pojednávania, ktoré sa konalo 22. novembra 2005.

28 Holandské kráľovstvo uviedlo, že nepodá vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania ani nevystúpi na pojednávaní.

29 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

30 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako čiastočne neprípustnú,

— vo zvyšku ju zamietol ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

**Právny stav**

*O rozsahu žaloby*

O dotknutých čerpacích staniciach

31 Súd prvého stupňa konštatuje, že žalobcove žalobné dôvody na zrušenie uvedené na podporu jeho tvrdení sa týkajú výhradne trinástich čerpacích staníc identifikovaných v liste holandských orgánov zo 6. októbra 1999 (pozri bod 15 vyššie), konkrétne čerpacích staníc č. 127, 211, 230, 271, 333, 347, 387, 419, 454, 459, 483, 494 a 519. Z toho vyplýva, že žalobca sa domáha len čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka týchto trinástich čerpacích staníc.

32 Na pojednávaní sa však ukázalo, že holandské orgány so súhlasom Komisie už podľa napadnutého rozhodnutia nežiadali od žalobcu vrátenie dotácií získaných pre sedem čerpacích staníc, konkrétne staníc 230, 333, 347, 419, 454, 459 a 519.

33 Podľa ustálenej judikatúry je žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou prípustná iba v prípade, že žalobca má záujem na vyhlásení neplatnosti napadnutého aktu (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills a i./Komisia, T-480/93 a T-483/93, Zb. s. II-2305, bod 59, a zo 14. apríla 2005, Sniace/Komisia, T-141/03, Zb. s. II-1197, bod 25). Na to, aby mohol žalobca pokračovať v konaní zameranom na zrušenie rozhodnutia, je potrebné, aby si zachoval osobný záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa zo 17. októbra 2005, First Data a i./Komisia, T-28/02, Zb. s. II-4177, body 36 a 37 a tam citovanú judikatúru).

34 V prejednávanom prípade v rozsahu, v akom holandská vláda už nepožaduje od žalobcu vrátenie dotácií získaných pre týchto sedem čerpacích staníc, žalobca už nie je podrobený akejkoľvek právnej povinnosti vyplývajúcej z napadnutého rozhodnutia — vykladané vo svetle dohody medzi holandskou vládou a Komisiou v nadväznosti na ich spoluprácu zameranú na vyriešenie ťažkostí pri vykonaní tohto rozhodnutia — pokiaľ ide o týchto sedem staníc. Keďže žalobca už nemá povinnosť vrátenia, zrušenie napadnutého rozhodnutia by žalobcovi z tohto dôvodu nepriniesol žiadny prospech. Žalobca teda už nemá záujem na konaní, pokiaľ ide o tieto stanice.

35 V dôsledku toho sa táto žaloba musí vyhlásiť za neprípustnú, pokiaľ ide o čerpacie stanice č. 230, 333, 347, 419, 454, 459 a 519.

O rozsahu rozsudku Súdneho dvora

36 Komisia s ponechaním na múdrosť Súdu prvého stupňa považuje za neprípustné žalobné dôvody a tvrdenia žalobcu, ktoré už boli predložené Súdnemu dvoru vo veci C-382/99 a zamietnuté v rozsudku Holandsko/Komisia, už citovanom v bode 20 vyššie.

37 Toto tvrdenie sa musí zamietnuť z dvoch dôvodov. Po prvé prerušenie konania pred Súdom prvého stupňa podľa článku 54 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora v rámci očakávania vyriešenia veci pred Súdnym dvorom, v ktorom sa tak ako v prejednávanej veci spochybňuje platnosť toho istého aktu, nezbavuje Súd prvého stupňa pred ním prerušenej veci a zostáva plne a výhradne príslušný o nej znovu konať k dátumu ukončenia prerušenia. Po druhé rešpektovanie práva na obhajobu zakazuje, aby žalobné dôvody a tvrdenia obsiahnuté v žalobe boli zamietnuté iným súdom, pred ktorým autor tejto žaloby nemohol ani vystupovať, ani uvádzať svoje dôvody.

38 Aj keď zásada riadneho výkonu spravodlivosti, ku ktorej prejavu prispievajú účastníci konania svojím správaním, ich môže viesť k tomu, aby obmedzili svoju žalobu a obranu na otázky predstavujúce skutočné rozdiely vo vzťahu k otázkam, o ktorých rozhodoval Súdny dvor, neprináleží Súdu prvého stupňa vykonať z úradnej moci toto obmedzenie namiesto týchto účastníkov konania tým, že zamietne niektoré žalobné dôvody, ktoré už boli prejednávané pred Súdnym dvorom. Naopak, s nekonštruktívnym postojom jedného z účastníkov konania môžu súvisieť trovy konania nie nevyhnutné pre vyriešenie sporu, a to sa môže zohľadniť pri určovaní náhrady trov konania.

39 Aj keď Súd prvého stupňa rozhodol, že prerušenie bolo nevyhnutné vzhľadom na to, že platnosť toho istého aktu bola predmetom konania tak pred Súdnym dvorom, ako aj pred ním, a aj keď je evidentné, že odpoveď Súdneho dvora v tomto rámci sa musí

rešpektovať, prináleží Súdu prvého stupňa, ktorý rozhoduje o veci samej, overiť, či sa riešenie dané Súdnym dvorom môže aplikovať na prejednávaný prípad vzhľadom na eventuálne skutkové alebo právne rozdiely (pozri v tom zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. decembra 2001, Emesa Sugar/Rada, T-43/98, Zb. s. II-3519, bod 73). V prípade rozdielov mu prináleží riešiť otázku, či tieto rozdiely vedú k inému riešeniu, ako ku ktorému dospel Súdny dvor. Ak takéto rozdiely neexistujú a ak jeden z účastníkov konania nástojí na žalobných dôvodoch identických so žalobnými dôvodmi, ktoré už zamietol Súdny dvor, Súd prvého stupňa môže rozhodnúť, že tieto žalobné dôvody zamietne odôvodneným uznesením ako zjavne nedôvodné.

*O veci samej*

40 Žalobca pôvodne predložil štyri žalobné dôvody založené po prvé na existencii skutkových chýb, po druhé na nezohľadnení pojmu štátnej pomoci, po tretie na nesprávnom uplatnení pravidla *de minimis* a po štvrté na porušení zásady správneho úradného postupu.

41 Súd prvého stupňa berie na vedomie skutočnosť, že žalobca sa vo svojich pripomienkach podaných v nadväznosti na rozsudok Holandsko/Komisia, už citovaný v bode 20 vyššie, vzdal svojho žalobného dôvodu týkajúceho sa chybného uplatnenia pravidla *de minimis*.

42 Súd prvého stupňa konštatuje, že prvý žalobný dôvod žalobcu sa výhradne týka čerpacích staníc č. 230, 333, 347, 419, 454, 459 a 519. Keďže sa rozhodlo, že žaloba je neprípustná v rozsahu, v akom sa týka týchto staníc (pozri bod 35 vyššie), táto neprípustnosť sa týka tohto žalobného dôvodu.

43 Je potrebné preto preskúmať len dva zostávajúce dôvody založené po prvé na nezohľadnení pojmu štátnej pomoci a po druhé na porušení zásady správneho úradného postupu.

O nezohľadnení pojmu štátnej pomoci

— Tvrdenia účastníkov konania

44 Žalobca uvádza, že Komisia ignorovala pojem štátnej pomoci tým, že za dokázanú považovala existenciu výhody v jeho prospech, použitie štátnych prostriedkov a narušenie hospodárskej súťaže.

45 Uznáva, že manažéri piatich čerpacích staníc č. 127, 211, 371, 387 a 494, ktoré vlastní, a vlastník čerpacej stanice č. 483 s ním uzavreli zmluvu o výhradnej dodávke s doložkou o správe ceny.

46 V prvej časti svojho žalobného dôvodu žalobca uvádza, že Komisia nesprávne vyložila jeho doložku o správe ceny. V napadnutom rozhodnutí Komisia uviedla, že zásah ropných spoločností z dôvodu doložky o správe ceny bol povinný. Žalobca uvádza, že pokiaľ ide oňho, rozhoduje úplne slobodne, či zasiahne alebo nezasiahne v prospech prevádzkovateľa. Článok 6 jeho „Price management system" (systému správy ceny) stanovuje podmienky, za ktorých má žalobca „možnosť" prevziať na seba časť cenovej zľavy na pumpe. Okrem toho posledný odsek tohto článku

stanovuje, že žalobca môže kedykoľvek „jednostranne" zmeniť svoju doložku. Uvádza, že túto doložku používa slobodne, ak ju považuje za užitočnú na bránenie svojich obchodných záujmov. Komisia teda neprávom tvrdila, že žalobca mal povinnosť uplatniť tento systém.

47 Žalobca žiada Súd prvého stupňa, aby nechal stranou všeobecné úvahy Súdneho dvora týkajúce sa doložiek o správe ceny a sústredil sa na osobitnú doložku žalobcu. Okrem toho sa Súdny dvor v rozsudku Holandsko/Komisia, už citovanom v bode 20 vyššie, uspokojil s uvedením, že Komisia predpokladala existenciu nepriamej pomoci ropným spoločnostiam len na základe existencie podobných doložiek. Žalobca žiada Súd prvého stupňa, aby nariadil Komisii predloženie znenia doložiek o správe ceny, o ktoré sa oprela.

48 V druhej časti svojho žalobného dôvodu žalobca uvádza, že nemal prospech z pomoci. Dobrovoľne priznal rôzne kompenzácie šiestim dotknutým čerpacím staniciam na základe jeho doložky o správe ceny v celkovej výške 1 083 058 NLG, ako to dokazujú dokumenty v prílohe jeho žaloby. Namiesto vyhlásenia, že žalobca mal prospech z predmetnej pomoci, malo sa skonštatovať, že dotknuté čerpacie stanice získali pomoc a kompenzáciu stanovenú v doložke, ktorú uplatnil žalobca. Aj keby bolo odôvodnenie Komisie správne, čo nie je, mohli holandské orgány v prípade čiastočnej kompenzácie len vymáhať časť *„de facto"* kompenzácie.

49 Žalobca odmieta odôvodnenie Komisie, že skutkové tvrdenia sú neprípustné z dôvodu, že ich neuviedol v správnom konaní. Pripomína, že toto konanie sa odohráva v prvom rade medzi Komisiou a dotknutým členským štátom. Na iné

dotknuté strany sa berie ohľad len vtedy, ak sú predmetom osobitnej informácie, čo nie je jeho prípad.

50 V tretej časti svojho žalobného dôvodu žalobca uvádza, že keďže predmetná pomoc nemala pre neho žiadny následok, neexistovali v jeho prípade žiadne štátne prostriedky. Okrem toho nemohlo ísť o narušenie hospodárskej súťaže, pretože aj keby bolo odôvodnenie Komisie správne, všetci dodávatelia tak v Holandsku, ako aj ich dcérske spoločnosti činné v Nemecku boli zvýhodnené rovnakým spôsobom. Napokon z dôvodu pravidla *de minimis* nebol ovplyvnený obchod medzi členskými štátmi.

51 Komisia uvádza, že analýza v napadnutom rozhodnutí je dôvodná, ako bolo potvrdené v rozsudku Holandsko/Komisia, už citovanom v bode 20 vyššie.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

52 V prvej časti svojho žalobného dôvodu žalobca v podstate uvádza, že jeho doložka o správe ceny nie je svojou povahou povinná, a nezodpovedá teda doložke opísanej v napadnutom rozhodnutí.

53 Na úvod je vhodné skonštatovať, že Komisia naisto mala vedomosť o doložke o správe ceny žalobcu na účely prijatia napadnutého rozhodnutia. Komisia disponovala 574 výhradnými kúpnymi zmluvami viažucimi dotknuté čerpacie stanice na ropné spoločnosti (odôvodnenie č. 7 napadnutého rozhodnutia), obsahujúce vo všeobecnosti doložku o správe ceny. V prípade žalobcu sa okrem

toho na jeho doložku osobitne odvolávalo napadnuté rozhodnutie (odôvodnenia č. 28, 31, 49 a 50). Okrem toho Komisia v prílohe svojho vyjadrenia k žalobe uviedla štyri výhradné kúpne zmluvy uzavreté medzi žalobcom a niektorými zo šiestich čerpacích staníc, s ktorými žalobca uznal, že uzavrel doložku o správe ceny (čerpacie stanice č. 127, 211, 371 a 387). Nie je preto namieste vyhovieť žiadosti žalobcu, aby Komisia predložila znenie doložiek o správe ceny, o ktoré sa oprela.

54 V napadnutom rozhodnutí Komisia popísala doložky o správe ceny takto:

„doložka o správe ceny najčastejšie stanovuje, že ropná spoločnosť prevezme na seba časť nákladov cenovej zľavy na pumpe, ktoré poskytol prevádzkovateľ v rozsahu, v akom je podľa podmienok vnútorného a/alebo medzinárodného trhu želateľné alebo nevyhnutné dočasné alebo stále prispôsobenie týchto zliav. Často sú nevyhnutné konzultácie pred zavedením takejto cenovej zľavy“ (odôvodnenie č. 84 napadnutého rozhodnutia).

Komisia sa domnievala, že táto doložka „zaväz[ovala] dodávateľa, aby obchodníkovi priznal aspoň čiastočnú kompenzáciu za straty, ktoré utrpel z dôvodu... zvýšenia spotrebných daní“ (odôvodnenie č. 85 napadnutého rozhodnutia). Dospela k záveru, že „[možno] sa domnievať, že holandská vláda poskytnutím pomoci prevádzkovateľom na kompenzáciu straty príjmu spôsobenej zvýšením spotrebných daní na ľahké oleje v Holandsku, v skutočnosti prevzala časť alebo všetky povinnosti dodávateľa podľa [tejto doložky]“ (odôvodnenie č. 85 napadnutého rozhodnutia).

55 Z napadnutého rozhodnutia tak vyplýva, že doložka o správe ceny je súčasťou zmluvných záväzkov viažucich čerpacie stanice a ropné spoločnosti bez toho, aby táto doložka mala povinne kogentnú a/alebo automatickú povahu.

56 Vo svojom rozsudku Holandsko/Komisia, už citovanom v bode 20 vyššie, Súdny dvor napriek tvrdeniu žalobcu, že doložky o správe ceny vo väčšine prípadov nestanovujú bezpodmienečnú povinnosť na ťarchu ropných spoločností prispieť k zníženiu ceny na pumpe (bod 57), dospel k záveru, že pomoc čerpacím staniciam mala za následok oslobodenie ropných spoločností od ich povinnosti prevziať všetky náklady cenovej zľavy na pumpe, ktoré poskytol ich prevádzkovateľ, alebo ich časť, aby predišiel stratám podielu na trhu (bod 66). Z toho vyplýva, že Súdny dvor usúdil, že doložky o správe ceny, ktoré analyzovala Komisia, mali kogentnú povahu bez toho, aby Súdny dvor zaujal priamo stanovisko o bezpodmienečnom charaktere tejto povinnosti.

57 Tento názor je v súlade s názorom generálneho advokáta Légera, ktorý vo svojich návrhoch k rozsudku Holandsko/Komisia, už citovanému v bode 20 vyššie (Zb. s. I-5167), použil to isté pravidlo ako Súdny dvor. Dôvodnosť tohto pravidla preukázal tým, že uviedol, že pri neexistencii pomoci sa mu zdá „vysoko pravdepodobné“, že spoločnosti využijú doložky o správe ceny na návrh ich distribútorov, aby sa vyhli strate podielov na trhu (bod 129 návrhov).

58 Ďalej treba preskúmať doložku žalobcu. Podľa znenia tejto doložky o správe ceny, takzvanej „SSC“ poskytnutej žalobcom:

„SSC dáva [žalobcovi] za [ďalej] upresnených podmienok možnosť prevziať na seba časť cenovej zľavy na pumpe, ktoré poskytol koncesionár...

Podmienky, za ktorých je [žalobca] pripravený prevziať účasť uvedenú v tabuľkách SSC, sú tieto:

a) Skutočná pravdepodobnosť straty obratu.

b) Určite musí existovať dobrá dohoda so [žalobcom], teda že [žalobca] sa zúčastní len po dohode s inšpektorom [žalobcu] povereným pre oblasť koncesionára a len ak tento inšpektor súhlasí s účasťou [žalobcu].

c) Koncesionár môže požiadať o účasť [žalobcu], len ak táto účasť bola zriadená písomne, pozri prílohu.

...

[Žalobca] má kedykoľvek počas trvania zmluvy právo jednostranne dočasne zmeniť SSP (vcelku alebo sčasti).“

59 Z toho vyplýva, že žalobca si vyhradzuje právo nepoužiť svoju doložku o správe ceny. Táto doložka tak len dáva žalobcovi „možnosť“ kompenzácie časti cenovej zľavy na pumpe. Okrem toho len písomné potvrdenie účasti žalobcu na kompenzácii cenovej zľavy na pumpe umožňuje prevádzkovateľovi „požadovať“ uplatnenie tejto doložky.

Skutočnosť, že žalobca má právo jednostranne meniť túto doložku, navyše posilňuje dojem, že žalobca má nad ňou plnú kontrolu. Z toho v podstate vyplýva, že táto doložka sa môže uplatniť len so súhlasom žalobcu.

60 Z dokumentov, ktoré poskytol žalobca, však vyplýva, že prinajmenšom od 1. januára do 15. októbra 1997 uplatnil doložku o správe ceny v prípade všetkých zmlúv, v ktorých táto doložka existovala. Z toho vyplýva, že žalobca naozaj zamýšľal uplatňovať svoju doložku o správe ceny.

61 Takisto je vhodné uviesť, že ako uznáva žalobca, jeho doložka zodpovedá opisu, ktorý je uvedený v odôvodnení č. 84 napadnutého rozhodnutia. Okrem toho doložka žalobcu naozaj zaväzuje žalobcu priznať aspoň čiastočnú kompenzáciu za straty, ktoré utrpel jeho zmluvný partner z dôvodu zvýšenia spotrebných daní, ako uvádza Komisia v odôvodnení č. 85 napadnutého rozhodnutia. V skutočnosti, ako žalobca pripustil na pojednávaní, je jasné, že doložka o správe ceny sa má uplatniť v prípade straty podielov na trhu, najmä z dôvodu zvýšenia spotrebných daní. To dokazuje aj žalobcove uplatňovanie tejto doložky v prejednávanom prípade. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doložka o správe ceny žalobcu sa musí považovať za povinnú v zmysle napadnutého rozhodnutia.

62 Komisia tak právom dospela so zreteľom na doložku žalobcu k záveru, že „[možno] sa domnievať, že holandská vláda poskytnutím pomoci prevádzkovateľom na kompenzáciu straty príjmu spôsobenej zvýšením spotrebných daní na ľahké oleje v Holandsku, v skutočnosti prevzala časť alebo všetky povinnosti dodávateľa podľa [tejto doložky]“ (odôvodnenie č. 85 napadnutého rozhodnutia). Komisia preto správne zaradila čerpacie stanice č. 127, 211, 371, 387, 483 a 494 do článku 2 písm. c) alebo do článku 2 písm. d) napadnutého rozhodnutia a uložila tým povinnosť vymáhania pomoci od žalobcu.

63 V dôsledku toho sa prvá časť tohto žalobného dôvodu musí zamietnuť ako nedôvodná.

64 V druhej časti svojho žalobného dôvodu žalobca v podstate tvrdí, že osobne nemal prospech z výhody z poskytnutia dotácií predmetným čerpacím staniciam alebo čiastočnej výhody, pretože dobrovoľne vykonával svoju doložku o správe ceny.

65 Po prvé je vhodné pripomenúť ustálenú judikatúru, podľa ktorej sa zákonnosť rozhodnutia vo veci štátnej pomoci musí posudzovať na základe informácií, ktorými Komisia disponovala v čase prijatia tohto rozhodnutia (rozsudky Súdneho dvora Holandsko/Komisia, už citovaný v bode 20 vyššie, bod 49, a zo 14. septembra 2004, Španielsko/Komisia, C-276/02, Zb. s. I-8091, bod 31).

66 Nikto však netvrdí, že Komisia mala v čase prijatia napadnutého rozhodnutia vedomosť o skutočnosti, že žalobca pokračoval vo vykonávaní svojej doložky o správe ceny aj napriek zavedeniu dočasnej úpravy. V dôsledku toho, ak je to pravda, táto skutočnosť nemôže ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

67 Po druhé treba poznamenať, že Komisia pri skúmaní schémy pomoci, o akú ide v prejednávanom prípade, vo všeobecnosti nemôže a ani nie je povinná presne identifikovať sumu pomoci, ktorú získal každý príjemca. Osobitné okolnosti vlastné jednému príjemcovi schémy pomoci preto možno posúdiť až v štádiu vymáhania pomoci (pozri v tom zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. marca 2002, Taliansko/Komisia, C-310/99, Zb. s. I-2289, body 89 až 91 a tam citovanú judikatúru). Tento prístup potvrdil v prejednávanom prípade Súdny dvor vo svojom rozsudku Holandsko/Komisia, už citovanom v bode 20 vyššie, v ktorom uviedol, že „povinnosť členského štátu vypočítať presnú sumu pomoci, ktorá sa má vymôcť, osobitne ak ako

v prejednávanom prípade, v ktorom ide o veľký počet čerpacích staníc, tento výpočet závisí od informácií, ktoré neoznámil Komisii, zapadá do širšieho rámca povinnosti lojálnej spolupráce, ktorá navzájom zaväzuje Komisiu a členské štáty pri implementácii pravidiel Zmluvy v oblasti štátnej pomoci" (bod 91).

68 V dôsledku toho, ak sú skutočnosti uvádzané žalobcom presné, nemôžu ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ale len spôsob vymáhania pomoci. Podľa ustálenej judikatúry však „v prípade neexistencie príslušnej právnej úpravy Spoločenstva sa pomoc vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom musí vymáhať v súlade s pravidlami stanovenými vnútroštátnym právom" (pozri rozsudok Holandsko/Komisia, už citovaný v bode 20 vyššie, bod 90, a tam citovanú judikatúru). Len vnútroštátny sudca môže posúdiť okolnosti týkajúce sa tohto výkonu (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 24. júla 2003, Sicilcassa a i., C-297/01, Zb. s. I-7849, body 41 a 42, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júna 1995, Siemens/Komisia, T-459/93, Zb. s. II-1675, bod 104).

69 Ak ako v prejednávanom prípade dotknutý členský štát poukázal na ťažkosti pri výkone rozhodnutia Komisie vo veci pomoci a vyriešil ich v rámci lojálnej spolupráce s Komisiou, opatrenia výkonu napokon prijaté týmto členským štátom posudzuje vnútroštátny sudca. Tak je tomu aj v prípade, ak Komisia súhlasila s výkonom navrhnutým dotknutým členským štátom. Tento súhlas len vyjadruje stanovisko Komisie, pokiaľ ide o prijateľnosť tohto výkonu z hľadiska práva Spoločenstva so zreteľom na ťažkosti výkonu, ktoré mal tento členský štát, ale nemení zodpovednosť dotknutého členského štátu, pokiaľ ide o identifikáciu a spôsob vyriešenia týchto ťažkostí. Ak by existoval spor týkajúci sa vymáhania pomoci po tomto súhlase, najmä so zreteľom na skutkové zistenia v napadnutom rozhodnutí alebo so zreteľom na presnú kvantifikáciu skutočnej výhody, ktorá sa má vymôcť, je povinnosťou vnútroštátneho sudcu vyriešiť tieto pretrvávajúce ťažkosti výkonu prostredníctvom vnútroštátnych pravidiel so zreteľom na napadnuté rozhodnutie a prípadne so zreteľom na tieto pretrvávajúce ťažkosti so zohľadnením súhlasu Komisie. V prípade pochybnosti má vnútroštátny sudca vždy možnosť opýtať sa Komisie podľa zásady lojálnej spolupráce (pozri v tom zmysle rozsudok

Súdneho dvora z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, Zb. s. I-3547, body 49 a 50, a tam citovanú judikatúru, ako aj analogicky rozsudok Holandsko/Komisia, už citovaný v bode 20 vyššie, body 91 a 92), alebo položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku (pozri rozsudok Siemens/Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 104, a tam citovanú judikatúru).

70 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvá časť druhého odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť ako neúčinná.

71 V tretej časti svojho žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že s pomocou nie je spojené narušenie hospodárskej súťaže a ovplyvnenie obchodu medzi členskými štátmi, najmä z dôvodu pravidla *de minimis*.

72 Tieto tvrdenia boli predložené Súdnemu dvoru vo veci vedúcej k rozsudku Holandsko/Komisia, už citovanému v bode 20 vyššie (bod 30, *in fine*). Súdny dvor ich zamietol vcelku (body 37 až 39) a odkázal, pokiaľ ide o ropné spoločnosti, ako je žalobca, na body 60 až 66 svojho rozsudku. Súdny dvor tak usúdil, že účelom pomoci bolo vyhnúť sa tomu, aby z dôvodu zvýšenia cien pohonných látok v nadväznosti na zvýšenie spotrebných daní v Holandsku neutrpeli čerpacie stanice umiestnené v blízkosti nemeckej hranice pokles obratu vzhľadom na konkurenčnejšie ceny v Nemecku (bod 63). Dodal, že takýto účel sledovali aj doložky o správe ceny (bod 64). Skonštatoval, že pomoc poskytnutá čerpacím staniciam viazaným na ropné spoločnosti prostredníctvom doložky o správe ceny mala hospodárske dôsledky pre dotknuté spoločnosti, pretože v každom prípade mala za následok oslobodenie týchto spoločností od ich povinnosti prevziať všetky alebo časť nákladov cenovej zľavy na pumpe poskytnutej ich distribútorom s cieľom zabrániť strate podielov na trhu. Z toho dospel k záveru, že dočasná úprava tak predstavovala pomoc v prospech ropných spoločností, pretože jej následkom bolo zmiernenie bremena, ktoré by normálne zaťažovalo rozpočet spoločností úzkostlivo si strážiacich svoje konkurenčné postavenie vzhľadom na vývoj vnútorného alebo medzinárodného trhu (bod 66).

73 Z toho jasne vyplýva, že pre Súdny dvor bolo s predmetnou pomocou, pokiaľ ide najmä o ropné spoločnosti, spojené narušenie hospodárskej súťaže a ovplyvnenie obchodu medzi členskými štátmi.

74 Žalobca pritom nepredložil žiadny osobitný dôkaz, najmä o jeho osobnom postavení, ktorý by mohol v jeho prípade ovplyvniť všeobecné posúdenie Súdneho dvora.

75 Súd prvého stupňa preto konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je platné v rozsahu, v akom uvádza narušenie hospodárskej súťaže a ovplyvnenie obchodu medzi členskými štátmi. V dôsledku toho sa tretia časť tohto žalobného dôvodu musí zamietnuť ako zjavne nedôvodná.

76 Keďže sa zamietli všetky časti tohto žalobného dôvodu, tento žalobný dôvod sa musí zamietnuť ako celok.

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady správneho úradného postupu

— Tvrdenia účastníkov konania

77 V tomto žalobnom dôvode žalobca uvádza, že Komisia porušila zásadu správneho úradného postupu tým, že dotknuté strany neinformovala o opatreniach, ktoré voči nim plánovala prijať, a tým, že im neumožnila vyjadriť svoj názor. Uvádza ustálenú judikatúru, podľa ktorej rešpektovanie práva na obhajobu zabezpečené vo všetkých konaniach, ktoré sa môžu týkať dotknutej osoby a z ktorých pre ňu môžu vyplývať

negatívne dôsledky, predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva a musí byť zabezpečené, aj keď neexistuje právna úprava predmetného konania (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. decembra 1994, Lisrestal a i./Komisia, T-450/93, Zb. s. II-1177, bod 42).

78 Žalobcovi bolo uložené vrátenie dotknutej pomoci holandskému štátu. Nebol pritom o tejto povinnosti dopredu informovaný. Na jednej strane sa nezúčastnil správneho konania na vnútroštátnej úrovni. To preukazuje, že holandské orgány ho nepovažovali za príjemcu pomoci. Na strane druhej Komisia žiadnym spôsobom nekontaktovala ropné spoločnosti počas tohto konania. Oznámenie o začatí konania, podľa ktorého „Komisia nemôže vylúčiť, že ropné spoločnosti sú priamymi príjemcami pomoci", je príliš vágne, aby ho bolo možné považovať za výzvu na predloženie svojho stanoviska. Žalobca zdôrazňuje, že oznámenie len uviedlo, že vlastníctvo dotknutých čerpacích staníc môže viesť k tomu, že dotknutá ropná spoločnosť bude považovaná za „príjemcu" pomoci a bude ju tak musieť vrátiť. Ak je možné si predstaviť takýto mechanizmus, tak je napadnuté rozhodnutie založené na celkom novom prvku, a to doložke o správe ceny. Žalobca pritom nemal v tejto súvislosti možnosť predložiť svoje stanovisko.

79 Komisia považuje za postačujúce pripomenúť, že žalobca predložil pripomienky počas správneho konania, pričom najmä uviedol, že čerpacie stanice ho požiadali o zvýšenie svojich marží a on sám zaslal Komisii svoju typovú zmluvu obsahujúcu jeho doložku o správe ceny. Bolo by paradoxné dnes usudzovať, že Komisia nesmela použiť túto informáciu, pretože mala v tejto otázke najprv vypočuť žalobcu. Žalobca bol teda dobre oboznámený s podrobnosťami prípadu. Komisia takisto zdôrazňuje skutočnosť, že musela holandským orgánom vydať 20. januára 1999 príkaz, aby získala doplnkové informácie o doložke o správe ceny.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

80 Na úvod je vhodné pripomenúť, že správne konanie vo veci štátnej pomoci je otvorené len dotknutému členskému štátu (rozsudok Súdneho dvora z 24. septembra 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, C-74/00 P a C-75/00 P, Zb. s. I-7869, bod 81). Podniky — príjemcovia pomoci sú považované len za dotknuté strany v tomto konaní (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. marca 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, T-228/99 a T-233/99, Zb. s. II-435, bod 122). Z toho vyplýva, že dotknuté strany bez toho, aby sa mohli opierať o právo na obhajobu priznané osobám, voči ktorým sa vedie konanie, majú len právo zúčastniť sa správneho konania v primeranom rozsahu so zreteľom na okolnosti prejednávaného prípadu (rozsudok Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, už citovaný, bod 83, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. júna 1998, British Airways a i. a British Midland Airways/Komisia, T-371/94 a T-394/94, Zb. s. II-2405, bod 60).

81 Podľa článku 88 ods. 2 ES má Komisia povinnosť vyzvať dotknuté strany, aby predložili svoje pripomienky v štádiu formálneho vyšetrovania. Pokiaľ ide o túto povinnosť, podľa ustálenej judikatúry predstavuje uverejnenie oznámenia v úradnom vestníku primeraný prostriedok na oboznámenie všetkých dotknutých strán o začatí konania (rozsudok Súdneho dvora zo 14. novembra 1984, Intermills/Komisia, 323/82, Zb. s. 3809, bod 17), a „jediným cieľom tohto oznámenia je získať od zúčastnených strán všetky informácie ako vodidlo pre Komisiu so zreteľom na jej budúce kroky“ (rozsudok Súdneho dvora z 12. júla 1973, Komisia/Nemecko, 70/72, Zb. s. 813, bod 19, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 1996, Skibsværftsforeningen a i./Komisia, T-266/94, Zb. s. II-1399, bod 256).

82 V dôsledku toho sa žalobca nemôže odvolávať na porušenie zásady správneho úradného postupu z dôvodu, že Komisia osobne nevyžiadala od žalobcu pripomienky ku konaniu o preskúmaní pomoci.

83 Naopak je pravdou, že Komisia má povinnosť zabezpečiť, aby dotknuté strany mohli predložiť svoje pripomienky v rámci konania vo veci formálneho zisťovania v oblasti štátnej pomoci (rozsudok Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 170, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. januára 2004, Fleuren Compost/Komisia, T-109/01, Zb. s. II-127, body 45 a 46).

84 Žalobca v tejto súvislosti tvrdí, že oznámenie o začatí konania bolo príliš vágne na to, aby sa mohol považovať za dotknutú stranu ako ropná spoločnosť.

85 Na úvod je vhodné pripomenúť, že Komisia musí začať konanie vo veci formálneho zisťovania a informovať dotknuté strany, ak má ku koncu predbežného preskúmania vážne pochybnosti o zlučiteľnosti finančného opatrenia so spoločným trhom. Z toho vyplýva, že Komisia nemôže mať povinnosť predložiť úplnú analýzu dotknutej pomoci vo svojom oznámení o začatí tohto konania. Komisia naopak musí definovať dostatočným spôsobom rozsah svojho preskúmania, aby tak nezbavila právo dotknutých strán predložiť svoje pripomienky svojho významu.

86 V prejednávanom prípade Komisia vo svojom rozhodnutí o začatí konania vo veci formálneho zisťovania vyzvala najmä dotknuté strany, aby predložili svoje pripomienky, a uviedla, že nie je vylúčené, pokiaľ ide o ropné spoločnosti, že tieto spoločnosti budú považované za príjemcov pomoci a budú ju musieť vrátiť. Komisia založila túto možnosť na skutočnosti, že sloboda nezávislých prevádzkovateľov by v tomto bode mohla byť obmedzená výhradnými kúpnymi alebo nájomnými zmluvami (kontrola *de facto*) a že sa musia *de facto* považovať za obchodníkov zamestnaných ropnou spoločnosťou, teda subjekty, ktoré nenesú riziko spojené s prevádzkou čerpacej stanice (odôvodnenia č. 7 a 8 oznámenia).

87 Iste, treba priznať, že Komisia v napadnutom rozhodnutí upustila od použitia svojej teórie kontroly ropných spoločností *de facto* nad čerpacími stanicami formou výhradných kúpnych zmlúv, na ktorej spočívali jej pochybnosti v rozhodnutí o začatí konania (odôvodnenie č. 75 napadnutého rozhodnutia). Okrem toho v tomto rozhodnutí o začatí konania neuviedla okolnosť, na základe ktorej samotná existencia doložky o správe ceny postačovala na to, aby sa ropné spoločnosti považovali za príjemcov pomoci *de facto*. Pre žalobcu teda bolo ťažké vyjadriť sa o tomto konkrétnom bode. Z tohto rozhodnutia o začatí konania však vyplýva, že Komisia v tomto štádiu jej uvažovania a so zreteľom na minimum informácií, ktorými disponovala, neidentifikovala tento osobitný mechanizmus prenosu prospechu pomoci.

88 Komisia naopak už v štádiu oznámenia účinne položila svoje otázky týkajúce sa skutočného príjemcu pomoci, najmä so zreteľom na kontrolu, ktorú ropné spoločnosti vykonávajú prostredníctvom výhradných zmlúv o dodávke. Aj keď tieto otázky boli v tomto ranom štádiu uvažovania Komisie smerované na nezávislosť čerpacích staníc so zreteľom na ich zaradenie do kategórie čerpacích staníc Co/Co, nič to nemení na tom, že v oznámení sa nachádzal základný koncept, že ropné spoločnosti môžu byť skutočnými príjemcami pomoci vzhľadom na výhradné zmluvy o dodávke.

89 Okrem toho treba skonštatovať, že žalobca dostatočne relevantne porozumel tomuto konceptu na to, aby na jednej strane poskytol Komisii svoju typovú zmluvu, ako aj svoju doložku o správe ceny a na strane druhej informoval, že pomoc považuje za nevyhnutnú, pretože čerpacie stanice ho žiadajú o zvýšenie svojich marží. Povaha úkonu žalobcu, ktorý poskytol svoju doložku o správe ceny, paradoxne preukazuje, že mohol pochopiť, ktoré podstatné skutočnosti mohli byť relevantné pre prijatie konečného rozhodnutia. To, že Komisia použila najmä skutočnosti, ktoré poskytol žalobca, na účel podpory odôvodnenia, na základe ktorého bol žalobca povinný vrátiť pomoc, je v súlade s duchom konania vo veci formálneho zisťovania, na základe ktorého sú dotknuté strany zdrojom informácií Komisie.

90 V tejto súvislosti treba zamietnuť tvrdenie žalobcu prednesené na pojednávaní, že jeho úkon voči Komisii v žiadnom prípade nezodpovedá účasti na konaní vo veci formálneho zisťovania pomoci. Postačuje skonštatovať, že po uverejnení oznámenia týkajúceho sa začatia konania vo veci formálneho zisťovania žalobca poskytol Komisii svoje mimoriadne relevantné pripomienky, ktoré sa priamo týkajú vyšetrovanej pomoci. Tento úkon žalobcu sa teda musí považovať *de facto*, ak nie *de iure*, za účasť na konaní vo veci formálneho zisťovania v postavení dotknutej strany.

91 V dôsledku toho si Komisia bez porušenia zásady správneho úradného postupu v rámci prostriedkov, ktoré mala k dispozícii, splnila riadne svoju povinnosť umožniť dotknutým stranám predložiť účinne svoje pripomienky počas konania vo veci formálneho zisťovania pomoci.

92 Vzhľadom na vyššie uvedené sa tento žalobný dôvod zamieta ako nedôvodný.

## O trovách

93 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu všetkých trov konania v súlade s návrhmi Komisie.

94 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku tohto rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania. Holandské kráľovstvo znáša vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

**1. Žaloba sa zamieta.**

**2. Žalobca znáša vlastné trovy konania, ako aj trovy konania Komisie.**

**3. Holandské kráľovstvo znáša vlastné trovy konania.**

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 31. mája 2006.

Tajomník Predseda komory

E. Coulon J. Pirrung